

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Tomczyński

po rozpoznaniu zażalenia obwinionej radcy prawnego B. G.
na zarządzenie przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych z dnia 11 kwietnia 2019 r. o odmowie przyjęcia kasacji do
rozpoznania,

postanowił:

na podstawie art. 530 § 2 kpk w związku z art. 74¹ pkt 1) ustawy
z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych uchylić zarządzenie
przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych z 11 kwietnia 2019 r. i sprawę przekazać do
ponownego rozpoznania przez przewodniczącego Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2019 r. obwiniona radca prawny B.G. złożyła kasację do
Sądu Najwyższego od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie
Radców Prawnych z dnia 18 grudnia 2018 r.

Z uwagi na niewskazanie w kasacji podstaw jej wniesienia, o których mowa
w art. 62³ ustawy o radach prawnych, przewodniczący Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych stwierdził brak

sformułowania zarzutów kasacyjnych i odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 530 § 2 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radach prawnych. Na to rozstrzygnięcie organu zażalenie złożyła obwiniona wskazując, że kasacja jest uzasadniona, gdyż nałożona kara została wydana z rażącym naruszeniem prawa i jest niewspółmierna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pomimo prawidłowej oceny jakości złożonej kasacji i braku jej elementów koniecznych z art. 62³ ustawy o radcach prawnych zażalenie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na brak zastosowania przez przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych procedury dotyczącej uzupełnienia braków pisma procesowego, zgodnie z art. 120 kpk. W razie stwierdzenia braków formalnych pisma procesowego należy bowiem wezwać autora pisma do uzupełnienia braków formalnych w określonym terminie. Takie zarządzenie nie zostało jednak wydane.

Wprawdzie stwierdzenie braku elementu kasacji na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych nie jest typowym zarzutem formalnym, odnosi się bowiem do części merytorycznej kasacji, ale sąd nie może nie uwzględnić treści art. 120 kpk, który definiuje braki formalne odsyłając do art. 119 kpk. Ten przepis z kolei w § 1 pkt 3 za element formalny pisma procesowego uznaje m.in. treść wniosku oraz jego uzasadnienie. Takie określenie formalnego zakresu pisma procesowego przesądza o konieczności wezwania strony do uzupełnienia braków kasacji poprzez wykazanie na czym braki te polegają. Jak podkreśla doktryna „regulacja art. 120 określa drogę postępowania w razie wniesienia pisma procesowego nieodpowiadającego wymogom formalnym wymienionym w art. 119 (...) W razie zaistnienia powyższej sytuacji, pismo procesowe nie prowadzi do nieskuteczności, lecz organ wzywa wnoszącego do usunięcia braku w terminie 7 dni” (Kodeks postępowania karnego. Komentarz pod red. A. Sakowicza, Warszawa 2018, str. 374). Podobnie Sąd Najwyższy w swoim postanowieniu z dnia 7 lipca 1996 r. podkreślił, że brak wymienienia w kasacji uchybień wskazanych w art. 523 kpk powoduje konieczność wezwania osoby wnoszącej pismo do ich usunięcia (sygn. akt. IV, KZ 32/96, OSNKW 1996, Nr 9-10, poz. 60).

Uwzględniając te ustalenia trzeba stwierdzić, iż zaskarżone rozstrzygnięcie było na tym etapie postępowania przedwczesne. Dopiero po bezskutecznym upływie terminu do uzupełnienia braków lub nieuzupełnieniu braków w sposób właściwy możliwe jest rozstrzygnięcie wydane przez przewodniczącego w zarządzeniu z dnia 11 kwietnia 2019 r.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji.